

Wentorffis 27. apr. 1949.

Armas härra H. Rajamaa.

On juba palju aega, kui Teie viimane kiri saabus. Vastus vihis, kuna jäin ootama asjade kujunemist. Ma ei mäleta öieti, mis ma viimases kirjas Teile juba jutustasin. Väib juhtuda mõne asja kordamist, palun seda siis vabandada.

Sellest vist oli juttu, ma arvan, et mul tütar ja väimees vastu võeti Austraalia tööliskes ja mina naisega jäin „dependantiks“, nagu neid siin nimetatakse ja oleksime väinud mitte varem kui 6 kuu pärast noortele järele sõita. See asjale hästi ei meeldinud meile ja pealgi oli tütrele heibot oodata, mis pidi tõlkama temale töötajana kriipsu peale. Väimehele oleks jäänud siis „dependantide“ väga palju ja meie sõit oleks üldsegi küsitavaks saanud.

Vahepeal olin saanud kontakti oma tüdriku ja Simeerixas ja tema kutsus meid sinna taastades meid kõigiti. Juba novembris oli ta saatnud kindlustused Washingtoni ja sealt saabusid nad Saksamaale juba jao jaanuaris ja siia Wentorffi veebruar lõpus või märtsi algul. Siin nad nüüd seisavad ja teateid välja ei anta, millal siiski kuma hakkab. Nõis aga et enne jumeit meie väljõudust asja ei saa. Minul oli esialgu kaja mehe kaht Portlandis (Oregon) ette nähtud. Minul oodati sinna 1. jaanuariks. Kas kaht mulle ka veel näit. 1. juulist vake on, ei tea. Väimehel oli ka umbes samasugune kaht. Austraalia skemmis oleme siiski seis, ^{üksa edasi} kuna ära sõit liigeti edasi tütre pärast. Nüüd olen juba vanaisa ja nagu arvatakse ka „õnne-lik vanaisa“. Tütartütar on seda korala. Noored paarid rahvusvahelised nimeed (Laura ja Ingrid kügemägi; neil, vanade rõõmuses lisati nende nimele vakele veel Sime. Nii siis kalme nimega). See viimane Teade vakest huvitab prouatki, kuna ta minu tütrega vist sai hästi läbi. Mina rassin kaalis edasi, nüüd päris

(sün tahib alla õpetaja ja 25 õpilase kohta)

üks 6 klassiga (või äigem 10 klassiga), sest
iga õpilane on peaaegu omaette klass). Praegu
on õpilaste nimestikus 24 õpilast, eile tuli
4 õpilast juurde, ühehommel hakkub vist 8 õpi-
last Uus-Meremaal ja Austraalias, siis tule
jälle uusi ja hakkub endisi. Õpilastest, kes
juba enne jõulu sün kuulis käisid on
peaaegu alal veel ainult 2. Mõned käivad
ainult paar päeva, teised paar nädalat,
mõned aga ka paar kuud. Ette ei tea
peaaegu keegi, kui kaua. Õpetada tuleb mul
muidugi kõiki asju ja viis tundi päe-
vas. Kuid näib, et natuke on rünga-
järgi ka tääl. Raamatuid saan, kuid mõnest
on vahete vahel jälle ka pundus. Mõnes ains
aga (maateadus näiteks) pole üldse raamatut.
Koostan konsepte, mis õpilased siis ära kir-
jutavad. — Inimesed turnivad, ja ka mina veel
hulgas, kõige rohkem pundust koostamisel-
dest, on süski mõningaid laule kuskil sa-
nud, kuid minul pole küll võimalust
olevad neid saada. Mõne trikkimise
peaks mõtlema. Laul on rünga alati eestla-
ike daunid ja rahvast aidanud alal hoi-
da. — Meil sün laagris kujunes ka väike lau-
lukoor 11-12 inimest ja ilustasime oma peal-
salaja peetud Vabariigi aastapäeva. Laagri-
kumandant, inglase, ei lubanud seda meie
laagris avalikult pühitseta. Tegime seda
siis koali klassis koovühonuse nime all.

Vaadates neid hakkuvaid inimesi
lähed kurvaks Eesti ja eestlaste saatuse
pärast. Küsid, kas siis nüüd on täiesti
saabunud eestlaste surmatund. Mõned ju-
tid, mis peaksid olema küll liialdus, kõne-
levad, et eestlasi olevat veel kohal küi-
gest 15%, sama umbes ka Leedus. Ainult
Lätis olevat asi parem. Kuigi Eesti vaba-
ners, ei usu ma, et Austraaliast tagasi
tuleks üle 15%. Ameerikast ja Kanadast
vabest mitte üle 25%, Euroopast vabest
75%. See on muidugi oletus ja võib olla peri-
mistlik.

Tervitage abikaasat ja tütreid. Kõige paremat
A. Annapuu